

Sygn. akt VI Ka 433/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał SO Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014r.

sprawy **R. R.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 16 czerwca 2014 r. sygn. akt II K 42/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. R. w ten sposób, że uchyla orzeczenie zawarte w pkt IV części dyspozytywnej wydane na podstawie art. 72 § 2 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 złotych.

Sygn. akt VI Ka 433/14

UZASADNIENIE

R. R. oskarżony był o to, że w dniu 06 grudnia 2013r. w miejscowości L., woj. (...) na ulicy (...), działając z góry powziętym zamiarem, umyślnie dokonał uszkodzenia mienia powłoki lakierniczej samochodu osobowego marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) w ten sposób, że wielokrotnie kopiąc w prawe przednie drzwi spowodował liczne zarysowania powłoki lakierniczej i wgniecenie karoserii, co spowodowało straty o łącznej wartości 700 złotych na szkodę M. K., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie, bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku publicznego,

tj. o czyn z art. 288 § 1kk w zw. z art. 57a § 1kk

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014r. w sprawie IIK 42/14:

I. uznał oskarżonego R. R. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że przyjął, iż czynu tego oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu w sprawie VIK 401/05 z dnia 18.08.2005r. za czyn z art. 279 § 1kk na karę

jednego roku pozbawienia wolności, którą to wykonano wobec niego w okresie od 22.09.2008r. do 08.04.2009r., tj. występku z art. 288 § 1kk w zw. z art. 57a § 1kk w zw. z art. 64 § 1kk i za to na podstawie art. 288§ 1kk w zw. z art. 57a § 1kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 4kk i art. 70 § 1pkt. 1kk zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego R. R. na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

III. na podstawie art. 71 § 1kk wymierzył oskarżonemu R. R. karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej równoważna jest kwocie 20 (dwudziestu) złotych,

IV. na podstawie art. 72 § 2kk zasądził od oskarżonego R. R. na rzecz pokrzywdzonej M. K. kwotę 700 (siedmiuset) złotych, tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody, płatne w terminie 1 (jednego) miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku,

V. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów w niniejszej sprawie i nie wymierzył mu opłaty karnej.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 193 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy – specjalisty z zakresu wyceny szkód samochodowych celem ustalenia wysokości szkody spowodowanej działaniem oskarżonego i oparcie orzeczenia w tym zakresie o informację osoby, co do której brak jest danych czy dysponowała wiedzą specjalną i w jaki sposób dokonała wyceny szkody,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu wartości uszkodzeń spowodowanych przez oskarżonego w samochodzie m-ki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) na kwotę 700zł pomimo, iż zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie takiego ustalenia.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o:

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zawarte w apelacji zarzuty nie są zasadne.

Dokonane w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy ustalenia dotyczące okoliczności będącego przedmiotem zarzutu czynu nie są przez oskarżonego kwestionowane. W kontekście treści przeprowadzonych dowodów i ich ocen nie budzi również wątpliwości prawidłowość ustalenia sprawstwa i winy umyślnej R. R. w uszkodzeniu powłoki lakierniczej w drzwiach samochodu należącego do M. K. oraz wgnieceń karoserii w tym samochodzie.

Obrońca zakwestionował w apelacji wyłącznie ustaloną przez Sąd Rejonowy wartość szkody spowodowanej działaniem oskarżonego, jako że ... „wycena wartości szkody w tym konkretnym przypadku tj. koszty naprawy powłoki lakierniczej i wgniecenia karoserii wymagają wiedzy specjalnej”. Zdaniem obrońcy wycena szkody dokonana przez T. A. nie przekonuje, skoro nikt nie badał jego uprawnień do wykonywania takiej wyceny, brak informacji w jaki sposób ów wyceny dokonał, nieznane są jego umiejętności do dokonywania wyceny, w szczególności, że ... „świadczy (T. A.) usługi w postaci pomocy drogowej i mechaniki pojazdowej”.

Oczywistym jest, iż biegłym w sprawie może być nie tylko biegły rzeczoznawca wpisany na listę biegłych ale i inna osoba, posiadająca odpowiednią wiedzę w danej dziedzinie (art. 195 kpk).

Wbrew twierdzeniom obrońcy z treści pieczętki T. A. nie wynika, że zajmuje się on tylko usługami w zakresie pomocy drogowej i mechaniki pojazdowej a zajmuje się nadto blacharstwem i lakiernictwem, zatem posiada umiejętności dokonania wyceny szkody polegającej na uszkodzeniu lakieru i wgnieceniu karoserii.

Przesłuchiwana w dniu 06.XII.2013r. pokrzywdzona M. K. stwierdziła, że „lakierowanie drzwi u lakiernika kosztuje 500 zł”.

T. A. wycenił szkodę w przedmiotowym samochodzie na kwotę 700 zł po „zaznajomieniu się” z powstałymi uszkodzeniami. Zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw, by kwestionować rzetelność sporządzonego „kosztorysu naprawy”. W kontekście przeprowadzonych dowodów nie zachodzi zgłoszona przez obrońcę wątpliwość „czy wartość szkody nie przekracza 420 zł, co powodowałoby uznanie, iż czyn oskarżonego stanowi wykroczenie...”, nie zachodzi również potrzeba uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, o co wnosił obrońca.

Uznając, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przesądził o sprawstwie i winie oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu, stwierdzając prawidłowość przyjętej kwalifikacji prawnej tego czynu Sąd Okręgowy nie znalazł jednocześnie podstaw do zakwestionowania orzeczenia o rodzaju i wymiarze orzeczonej wobec oskarżonego kary.

R. R. był w przeszłości wielokrotnie karany, przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 kk i art. 57a § 1 kk i wymierzonej mu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na najkrótszy okres próby w żadnym razie nie sposób uznać za karę rażąco surową, tym bardziej, iż w pisemnym uzasadnieniu zaskarżanego wyroku Sąd Rejonowy w żaden sposób nie wykazał okoliczności szczególnych, które uprawniały do orzeczenia dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (art. 69 § 4 kk).

Oskarżony pracuje, zarabia około 2000 euro, a zatem nie będzie stanowił dlań żadnej trudności uiszczenie orzeczonej grzywny 30 stawek dziennych przy przyjęciu wartości jednej stawki na kwotę 20 zł.

Zgodnie z oświadczeniem M. K. z dnia 19 maja 2014 (k. 65) R. R. zwrócił pokrzywdzonej 700 zł a zatem błędnie Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 16.VI.2014 w pkt. IV w części dyspozytywnej wydał orzeczenie na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązujące oskarżonego do naprawienia wyrządzonej pokrzywdzonej szkody w terminie jednego miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku; orzeczenie to zostało zatem uchylone wyrokiem Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy (w przeciwieństwie do Sądu Rejonowego) nie znalazł podstaw do zwolnienia R. R. z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.V.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z póź. zm.) koszty te zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa.

wyk. k.w.